

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/124/2017
Identifikačné číslo spisu:	7113230479
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7113230479.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. G., bývajúceho v E., zastúpeného JUDr. Slávkou Kováčovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 20, proti žalovanému Q. G., bývajúcemu v C., zastúpenému JUDr. Ivanom Vankom, advokátom so sídlom v Košiciach, Floriánska č. 19, o zrušenie práva spoločného nájmu bytu a o určenie, že žalovaný je výlučným nájomcom bytu, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 40 C 338/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. októbra 2016 sp. zn. 11 Co 326/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. apríla 2015 č.k. 40 C 338/2013-252 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia práva spoločného nájmu bytu nachádzajúceho sa na 1. pochodí domu v C. na Y. ulici č. XX (ďalej len „sporný byt“); zároveň určil, že žalovaný je výlučným nájomcom sporného bytu. Rozhodol tiež o trovách konania. Vychádzal z toho, že sporný byt bol pridelený žalobcovi a žalovanému 24. októbra 1992, obaja ho obývali do 31. decembra 1994, žalobca uzavrel 7. januára 1995 manželstvo, žalovaný nesúhlasil s bývaním žalcovej manželky v spornom byte, vymenil zámok na dverách bytu a žalobca sa s manželkou odsťahovali bývať k jej rodičom. Mesto Košice uzavrelo so žalobcom a jeho (v súčasnosti už bývalou) manželkou zmluvu o prevode vlastníctva sporného bytu, na základe ktorej bol 25. apríla 2001 povolený vklad do katastra. V zmysle dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretej 7. októbra 2005 je v katastri ako vlastník sporného bytu vedený žalobca. Výsledkami vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že obom stranám sporu vznikol spoločný nájom sporného bytu podľa § 700 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Sporové strany do januára 1995 viedli spoločnú domácnosť. Žalobca tým, že odišiel zo sporného bytu a išiel bývať do bytu manželkiných rodičov, trvalo opustil spoločnú domácnosť so žalovaným; jeho vôľa opustiť spoločnú domácnosť bola slobodná a vážna. Opustením spoločnej domácnosti došlo k zániku spoločnému nájmu sporného bytu. Akákoľvek neskoršia zmena názoru

žalobcu (vyvolaná napríklad vznikom problémov v domácnosti s rodičmi manželky) nemení nič na tom, že opustil spoločnú domácnosť so žalovaným a tým došlo k zániku ich spoločného nájmu sporného bytu. Jeho výlučným nájomcom sa tak najneskôr 7. januára 1995 stal žalovaný. Pokiaľ mesto Košice uzavrelo zmluvu o prevode vlastníctva sporného bytu do vlastníctva žalobcu a jeho vtedajšej manželky, ktorí neboli nájomcami sporného bytu, konalo v rozpore s § 29a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, preto je táto zmluva neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca neplatnou zmluvou nemohol nadobudnúť vlastníctvo sporného bytu. V danom prípade preto zostal zachovaný nájomný vzťah k spornému bytu s tým, že jeho výlučným nájomcom je žalovaný. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že ku dňu podania žaloby spoločný nájom sporného bytu neexistoval. Vzhľadom na to zamietol žalobu (žalobcu) o zrušenie spoločného nájmu bytu a vyhovel vzájomnej žalobe (žalovaného), že je výlučným nájomcom sporného bytu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

2. Na odvolanie žalobcu (vo veci samej) a žalovaného (proti výroku o trovách konania) Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 26. októbra 2016 sp. zn. 11 Co 326/2015 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v oboch výrokoch vo veci samej. Prípustnosť odvolania posudzoval podľa O.s.p., jeho dôvodnosť ale podľa právnej úpravy účinnnej od 1. júla 2016 [§ 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Uviedol, že súd prvej inštancie vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu, nevzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani neopomenul rozhodujúce skutočnosti; na riadne zistený skutkový stav aplikoval správne zákonné ustanovenia, ktoré aj správne interpretoval. V konaní neboli zistené žiadne vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.), ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Správne, presvedčivé, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku. Skutočnosti zistené už súdom prvej inštancie jednoznačne preukazujú, že konanie žalobcu malo znaky trvalého opustenia spoločnej domácnosti. Žalobca bezpochyby začal viesť (inú) spoločnú domácnosť so svojou manželkou v byte jej rodičov; pritom spoločnú domácnosť nemožno viesť na dvoch rozličných miestach zároveň. Súd prvej inštancie k tomu správne poznamenal, že následná zmena okolností na strane žalobcu nemôže nič zmeniť na tom, že žalobca opustil spoločnú domácnosť so žalovaným, v dôsledku čoho došlo k zániku ich spoločného nájmu sporného bytu a jeho výlučným nájomcom zostal žalovaný. Odvolací súd z týchto dôvodov vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Keďže neboli splnené podmienky pre potvrdenie ani zmenu rozsudku (§ 388 CSP) v žalovanom napadnutom výroku o trovách konania, napadnuté rozhodnutie v tomto výroku zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. K tejto vade zmätočnosti - ako uviedol - došlo tým, že odvolací súd odvolanie prejednal a rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania napriek tomu, že žalobca súdu prvej inštancie na jeho výzvu oznámil, že síce súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania, trvá ale na tom, aby súd rozhodol v zmysle jeho odvolania. To teda znamená, že pokiaľ by boli niektoré skutočnosti sporné v rozpore s jeho odvolaním, bolo potrebné, aby súd toto pojednávanie nariadil, aby žalobca mal možnosť tieto rozpory odstrániť. Odvolací súd tak ale nekonal, v dôsledku čoho porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces. Dovoláním napadnuté rozhodnutie je nespravodlivé, zmätočné a nedostatočne odôvodnené. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, i keď rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil, nevykonal všetky ním navrhované dôkazy, prehliadol rozpory vo výpovediach svedkov a spor napokon nesprávne právne posúdil. V ďalšom žalobca namietol, že odvolací súd sa nezaoberal všetkými námietkami uvedenými v jeho odvolaní. Dovolateľ poukázal na jednotlivé skutkové okolnosti, ktoré neboli súdmi dostatočne zohľadnené, pričom ale boli spôsobilé priviesť pre neho priaznivé rozhodnutie. Aj v dovolaní zotrval na tom, že v žiadnom prípade neopustil spoločnú domácnosť so žalovaným, preto ani nedošlo k zániku ich spoločného nájmu sporného bytu.

Žalovaný teda nie je jeho výlučným nájomcom. Z týchto dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Nenariadením odvolacieho pojednávania nebolo porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Podľa názoru žalovaného bolo výsledkami vykonaného dokazovania dostatočne preukázané, že žalobca trvalo opustil ich spoločnú domácnosť (§ 708 Občianskeho zákonníka), preto sú rozhodnutia súdov vecne správne. Navrhol, aby dovolací súd nedôvodné dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho

súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Žalobca vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

12.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

13. Žalobca tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo tým, že odvolací súd odvolanie prejednal a rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, i keď žalobca nedal na taký postup súhlas.

13.1. Zo spisu vyplýva, že súd prvej inštalcie žalobcu 18. mája 2015 (nenáležite) vyzval, aby sa v lehote 10 dní vyjadril, či „súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania“. Žalobca v písomnej reakcii na to súdu oznámil, že „súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia odvolacieho pojednávania, avšak trvá na tom, aby súd rozhodol v zmysle jeho odvolania“ (č.l. 292 spisu). Takéto vyjadrenie žalobcu (navyš) nepredstavuje jeho jednoznačný nesúhlas s prejednaním odvolania bez nariadenia pojednávania.

13.2. Čo je ale najdôležitejšie, odvolací súd konal a rozhodoval za účinnosti CSP a bol preto povinný postupovať podľa jeho ustanovení (§ 470 ods. 1 CSP). Povinnosť súdu prvej inštalcie nariadiť pojednávanie upravuje ustanovenie § 177 ods. 1 CSP. Dovolateľ ale prehliada podstatnú okolnosť spočívajúcu v tom, že povinnosť odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie je upravená v (osobitnom) ustanovení § 385 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy (resp. len vtedy), ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

13.3. Z dovolaním napadnutého rozsudku je zrejmé, že odvolací súd v celom rozsahu vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného súdom prvej inštalcie, ktoré podľa neho nebolo potrebné doplniť, ani zopakovať. V danom prípade išlo o odvolanie podané v súkromnoprávnom spore dvoch fyzických osôb (bratov), ktorého prejednanie na odvolacom pojednávaní nevyžadoval verejný záujem. So zreteľom na to odvolací súd, ktorý - bez ohľadu na súhlas alebo nesúhlas žalobcu vyjadrený v podaní na č.l. 292 spisu - sám vo svojej pôsobnosti rozhodoval o (ne)nariadení odvolacieho pojednávania, prejednaním

odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania neporušil ustanovenie § 385 ods. 1 CSP.

13.4. Postupom, ktorý žalobca namieta v tejto časti dovolania, preto nemohlo dôjsť k procesnej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

14. Žalobca tiež uvádza, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, až nepreskúmateľný.

14.1. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala ale názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

14.2. Vzhľadom na odlišnosti prístupu senátov najvyššieho súdu k riešeniu otázky dopadov nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia na prípustnosť dovolania, bolo vyvolané zjednocujúce stanovisko R 2/2016, ktoré zotrvalo na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (iba) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“ (teda nie zmätočnosť a v dôsledku toho ani nie prípustnosť dovolania). Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne aj po uvedenom dni.

14.3. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru o tom, že žaloba žalobcu je nedôvodná, lebo tým, že trvalo opustil spoločnú domácnosť so žalovaným, došlo k zániku spoločného nájmu sporného bytu a jeho výlučným nájomcom (vzhľadom na neplatnosť zmluvy o prevode sporného bytu do vlastníctva žalobcu a jeho bývalej manželky) je žalovaný. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalobca neopodstatnene namieta jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; odôvodnenie jeho rozsudku nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ skutočne odvolací súd - ako tvrdí žalobca - založil svoje rozhodnutie na nesprávnej interpretácii alebo aplikácii niektorého ustanovenia zákona, je jeho rozhodnutie vecne nesprávne a spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení (poznámka dovolacieho súdu: najvyšší súd sa nezaoberal otázkou správnosti právnych záverov odvolacieho súdu), žalobcom vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci ale nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď bližšie bod 15.).

14.4. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

15. Žalobca - z hľadiska obsahového (viď § 124 ods. 1 CSP) - vyvodzuje procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP argumentujúc aj tým, že sú nesprávne právne závery súdov, na ktorých v danom prípade spočívajú ich rozhodnutia. Podľa jeho presvedčenia napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom závere, že opustil spoločnú domácnosť so žalovaným, došlo k zániku ich spoločného nájmu a žalovaný je výlučným nájomcom sporného bytu.

15.1. Najvyšší soud už podle předcházející úpravy dospěl k závěru, že realizace procesních oprávnění sa účastníkovi neznemožňuje právním posúdením (vid' R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právním posúdením je činnost' soudu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnú normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15.2. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť procesnej strany uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Na tom zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017.

16. Pokiaľ dovolateľ súdom vytýka niektoré nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, dovolací súd uvádza, že už podľa predcházejúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnění účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila.

17. Naostatok najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti.

18. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k závěru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.